

Overweging - Vijftiende Zondag door het jaar - 12 juli 2020 Dominicuskerk Utrecht

lezingen: Jesaja 55,10-11; Mattheüs 13,1-23

Mensen van God,

Als er één soort verhalen is die meteen binnenkomen
zijn het wel gelijkenissen.

De beelden zijn zo sterk, roepen zoveel op,
zeggen meer dan een hele overweging.

Verhalen vertellen je hoe leven in het echt gaat,
met vallen en opstaan,
met verstandige en domme stappen.

Gelijkenissen doen nog meer: of je wilt of niet,
ze vragen waar je zelf staat in de gelijkenis.

In wie herken je je zelf het meest,
wat spreekt je het sterkste aan,
welk gedrag lijkt het meest op dat van jou?

De zaaier die Jezus ons toont is een bijzondere zaaier.

Het lijkt erop dat hij maar wat doet:

haast in het wilde weg strooit hij zijn zaad,
en of het op rotsgrond valt of in het zand,
onverstoorbaar gaat hij verder.

Op het moment dat je denkt dat hij niet goed wijs is,
zaait hij in goede grond en krijgt hij een ongelooflijke oogst.

Zou Jezus gedacht hebben aan de profeet Jesaja

die sprak over de lange weg van het water
en de weg van het woord van God?

Het water legt een kringloop af
waarbij het onder andere de grond vruchtbaar maakt.

Het woord van God klinkt in je oren,
kan soms na lange tijd gaan resoneren in je hart,
kan een kracht worden die je leven richting geeft,
leven geeft aan jou en anderen.

De lezing uit Jesaja is voor mij zo'n tekst
die al jaren met mij mee gaat,
zijn werk doet diep in mij.

In de gelijkenissen gaat het om ons mensen,
niet in het algemeen, maar juist over jou en mij.
Wat wordt er van ons,
wat maken wij ervan,
wat doen we met wat ons overkomt,
met wat het leven aanreikt,
met de keuzes waarvoor we gesteld worden?
Soms ben je meteen enthousiast over iets,
maar ebt je belangstelling en energie weer even snel weg.
Soms wil je wel, maar is er zoveel anders dat het wegdrukt.

Juist de afgelopen maanden werd zichtbaar
hoe we ons leven niet geheel zelf maken,
hoe kwetsbaar en afhankelijk we zijn,
maar ook hoe er een beroep wordt gedaan
op onze geestkracht, hartelijkheid en creatieve vermogens.
Soms werd je onmacht pijnlijk voelbaar,
besepte je je eigen beperkingen.
In een groter verband herinnert de herdenking deze dagen
van de verschrikkingen van Srebrenica
wel heel scherp aan menselijke beperkingen, onmacht en onvermogen....

Juist de afgelopen tijd werd ook zichtbaar
wat er aan goeds in mensen leeft,
hoeveel we over hebben voor anderen,
hoe we nieuwe wegen vinden om elkaar nabij te zijn.
Soms wist je niet dat je dat zelf ook kon,
dat zoiets weer of nog mogelijk zou zijn!

De zaaier in Jezus' gelijkenis zaait niet alleen zaad,
in het besef dat hij niet zelf overal voor het zeggen heeft,
maar in vertrouwen dat het ergens toch,
tegen alle verwachting en berekening in,
wortel zal schieten,
zal opgroeien tot volle wasdom
en honderdvoudig vrucht dragen.
Volgens mij zaait de zaaier ook hoop op toekomst.

Hoe vorm te geven aan je leven,
balancerend tussen het verschil dat je zelf kunt uitmaken
en het vertrouwen op anderen, op God
die groter is dan jijzelf,
verder kijkt dan mensen kunnen?
Het is een ultieme vraag waarop je uiteindelijk antwoord geeft
met jouw manier van leven,
je woorden, je daden,
je missers en de keren dat het je prachtig lukt.

Leven van de genade die je ontvangt,
is de weg gaan van levenskunst:
van beseffen wie je mag en kan zijn,
gekend en hopelijk geliefd bij een of meer mensen,
ten diepste gekend hopelijk door Iemand met een hoofdletter,
die beseft hoe uniek en onherhaalbaar je bent.

Gods woord dat leven scheidt, scheidt ook ruimte
voor jouw toekomst, een wijd open land,
waar gerechtigheid als rivieren stroomt.
waar een wijnstok bloeit tegen klippen op,
zoals Huub Oosterhuis dichtte.

Bidden we dan dat we de grond van ons eigen leven
open en vruchtbaar houden,
dat we de hitte van de dag mogen doorstaan,
dat Gods geest ons mag verzachten waar we hard zijn
voor onszelf en anderen,
dat we vruchten van ons leven mogen proeven en delen,
dat we Gods zegen mogen ervaren.

Zó moge het zijn!

Otto Vervaart, lekendominicaan